

които течела кръвта ѝ... Хълбоцитѣ ѝ се издигали и спадали като духало, тя се задушавала. Търкулила се на страна, краката ѝ затреперили, като че ли въ тѣхъ има пружини. Но отъ тоя мигъ тя не знаела вече, какво върши. Берѣла душа... Но душата ѝ мъчно излизала. Таралежътъ дълго чакалъ. Най-сетне, когато лисидата престанала вече да се движи, той излѣзълъ отъ устата ѝ. — „Лека нощъ!“ — рекълъ той на лисичия трупъ. „Стой си тукъ... Преди всичко, ти си много едра, та не мога да те мъкна на никжде... Па и градинарѣтъ ще се зарадва, като те види, че си пукнала!“ — И той си отишълъ, като повторялъ: „Малкиятъ надви голѣмия! Малкиятъ надви голѣмия!“

ПРИКАЗКА

отъ А. Разцвѣтниковъ

Рано стана мързелана Гана — тъмно бѣше още подъ юргана.

Докато си огънецъ запали,
Слънцо ми се дигна петъ копрали.

Докато смири свинята гладна,
жежка пладня надъ полята падна.

Шега Гана, синь сукманъ размѣта,
натопи се да си мий главата.

Реса, дърпа, кле и жално дума —
че изтърка два товара хума,

че почупи гребени три коша,
че пролѣ оцетъ за триста гроша.

Свърши Гана, ахъ, доде да свърши,
Слънчо зайде задъ високи върши.

Ей отъ нива дойде чичо Ради
и отъ прага още ѝ се свади:

„Мари Гано, мари чумо дърта,
кривитѣ ти зжди ще изкъртя!“

Пакъ ли цѣлъ день по съседки скита,
та не сготви, та не мѣси пита?“

Отговаря мързелана Гана:

„Само туй ми, Божичко, остана —
кой отъ дето дойде да се кара
и отгоре да ми дума „стара“!“

Малко ми е, дето отъ зарана
припкала съмъ морна, запѣхтяна!

Съ бѣли менци тичай до чешмата,
отъ незнамъ-къде мъкни дървата,

па чупи ги, па разпалвай слама,
духай, духай, както духатъ двама!

После ставай, тичай за корито —
то пѣкъ пусто три лѣта немито!

Тичай въвъ килера чакъ за хума —
ахъ, да бѣ ми пратилъ, Боже, чума!

Ами гребенъ? Бърже и за гребенъ —
той нали е най-много потрѣбенъ!

Сѣдамъ най-подире да се мия —
ха сега изхвърляй пѣкъ помия!

То — да взема всичко да разправа,
ще ми трѣбватъ дълги дни и здраве...

Вече ми се, майчице, доплака,
а пѣкъ всичко все на мене чака!

Азъ да бутна, вредомъ азъ да мина —
Боже мили, да не съмъ машина!“

ХРИСТО БОТЪОВЪ

бележка отъ

Михаилъ Милковъ

Христо Ботъовъ е първиятъ отъ нашитѣ голѣми поети. Българскиятъ народъ го обича не само затова, че се е борилъ